

Gesproken woord in een perenboomgaard

'Dit gedicht heet *Pangea*', zegt *spoken word* artiest Zanyar Aziz en hij schiet uit de startblokken. Luisterrijke woorden en zinnen buitelen over elkaar om een verhaal te vertellen over de aarde als één continent waaromheen oceanen met elkaar in zee gaan en door mensen gebouwde hokjes niet bestaan. Daarna klinkt *Mijn Pad*, een tirade tegen grijze loopbanden met loonslaven die zich van niets naar nergens haasten, met gedachten als politieagenten en als zweet vermomde tranen. 'Ssss... ik loop leeg op mijn tredmolentje...'

Terwijl Zanyar in de zon op het terras van de Hof van Seghwaert zijn hoofd binnenstebuiten keert voor een aandachtig luisterend publiek, tuigen even verderop een paar mannen een soort abstracte kerstboom op. De Hof is een eerbiedwaardige oude perenboomgaard, onderhouden door vrijwilligers die er onder andere ook een wijngaard, een buurtbuitenkeuken en een stiltetuin, een hoenderhof en een kindernatuurruimte tot leven hebben gebracht. Geef mensen een lapje grond en ze laten duizend bloemen bloeien.

'In mijn hoofd heerst vaak chaos,' vertelt Zanyar tussen zijn gedichten door, 'schrijven brengt er rust in.' 'Ik maak mijn hoofd altijd leeg met tekenen,' zegt een vrouw in het publiek; en vrijwilliger Stef noemt tuinieren als wondermiddel. Vooral het samengaan van woorden en ritmiek in Zanyars optreden vindt hij meeslepend. Liënte knikt instemmend. 'Ik kan niet alles volgen, als ik zit na te denken over een woord is Zanyar al weer twee zinnen verder! Maar dat rap-achtige vind ik erg leuk.' Zanyar: 'Ik stel jullie eigenlijk bloot aan de chaos die ik mijn leven lang al meemaak. Nu kan ik me eraan overgeven omdat schrijven er lijn in brengt, het krijgt een functie.'

De afgelopen week heeft hij in een buurtcentrum voor ouderen voorgedragen en ook op straat, zomaar in het wilde weg. 'Iemand wilde me geld geven! Maar ik kreeg mooie gesprekken. Met de ouderen in het centrum liep het eerst een beetje stroef. Toen ik vertelde dat ik als jonkie ook wel eens eenzaam Oud en Nieuw heb gevierd, kwamen de verhalen toch los. Vaak ontroerend, over het verlies van een partner, de littekens van binnen. Dat benoemen is niet normaal, het moet wel gezellig blijven, maar verhalen delen helpt, dat merk ik gewoon. Als we voorbij de labels gaan, hebben we veel gemeenschappelijk.'

De onorthodoxe optredens zijn Zanyar goed bevallen. 'Op een podium sta je voor een grote groep, nu gaat het meer om een ontmoeting van werelden. Ik blijf het doen, optreden voor locals, op hun plekken. Ik heb al verschillende lijntjes uitgezet.'